

Αθωνική

101/102
101/102

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2000 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 60 - ΔΡΧ. 250

Πολιτεία

Ἡ ΣΩΤΗΡΙΑ ἔδω καί τώρα

Ἁγίου Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου

Ο Κύριος τῶν πάντων, ὁ Χριστός, φωνάζει μέ τό ἱερό Εὐαγγέλιο καί λέγει: “Ὅσο ἔχετε τό φῶς, τρέχετε στό φῶς, γιά νά μή σᾶς προφθάσῃ τό σκοτάδι” (Ἰωάννης 12: 35)

Τρέχετε διά τῆς μετανοίας. Τρέχετε στό δρόμο τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ. Τρέχετε ὅσο εἶναι καιρός καί ὑπάρχει τό φῶς, πρὶν νά σᾶς βρῆ ἡ νύχτα τοῦ θανάτου καί τότε θά σταλήτε στό αἰώνιο σκοτάδι. Τρέχετε, ζητήτε, κρούετε γιά νά ἀνοιχθῆ σέ σᾶς ἡ πύλη τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν· νά μπῆτε μέσα σ’ αὐτήν καί νά τήν ἀποκτήσετε μέσα σας” (Λουκᾶς 17: 21).

Εκείνοι πού πεθαίνουν προτοῦ νά ἀποκτήσουν τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, πού καί πότε θά τήν βροῦν πλέον, ἀφοῦ ἤδη πηγαίνουν ἐκεῖ , στό αἰώνιο σκοτάδι τῆς Κολάσεως; Ἐδῶ, σ’ αὐτή τή ζωῆ, ἔχουμε τήν εὐθύνη νά τή γυρεύουμε, νά τή ζήσουμε καί νά κρούμε διά μέσου τῆς μετανοίας καί τῶν δακρύων. Κι ὅταν ἐμεῖς κάνουμε αὐτό, ὁ Χριστός ὑπόσχεται νά μᾶς δώσῃ τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Διαφορετικά, ἂν δέν θελήσουμε νά τό κάνουμε, νά ὑπακούσουμε δηλαδή στόν Κύριό μας Χριστό καί νά φροντίσουμε ὅσο βρισκόμαστε σ’ αὐτή τή ζωῆ νά λάβουμε ἀπό Αὐτόν τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν μέσα μας, τότε θά ἀκούσουμε τόν Χριστό νά μᾶς λέγῃ, καί μέ τό δικιο Του, τά ἀκόλουθα:

Τί ζητάτε τώρα ἐκεῖνο πού δέν θέλατε νά τό πάρετε ὅταν ἐγώ σᾶς τό ἔδωκα; Δέ σᾶς παρακάλεσα Ἐγώ νά ταπεινωθῆτε, νά κοπιᾶστε λίγο καί νά σᾶς δώσω τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν; Ἐσεῖς ὅμως δέν τήν θελήσατε ἀλλά τήν περιφρονήσατε καί προσηύξατε τά γήινα καί τά φθαρτά. Τώρα λοιπόν τί γυρεύετε; Μέ ποιά ἔργα ἢ μέ ποιά λόγια πλέον θά μπορέσετε νά τή βρῆτε τώρα καί στό ἐξῆς; Τώρα δέν εἶναι πλέον καιρός ἐργασίας, ἀλλά ἀνταποδόσεως!

Γερόντων

✘ Ἐάν κάποιος εὐσεβῆς Χριστιανός δέν προσφέρῃ τίποτε, εἴτε μέ χρῆμα, εἴτε διά τῆς ἐργασίας του, μετά θάνατον ἡ ψυχῆ του θά στέκεται μακράν, καταφρονημένη καί στερημένη τοῦ Θεοῦ Φωτός.

✘ Νά ἔχετε ἀγάπη ἀναμεταξύ σας, πίστι ἀκλόνητη πρὸς τόν Θεό καί νά προσεύχεστε γιά τούς ἄλλους. Ὅταν

προσεύχεσαι γιά τούς ἄλλους, ὁ Θεός εὐλογεῖ ἐσένα.

✘ Κύριε, ἀνάδειξέ με ἄνθρωπον τῆς προσευχῆς, ὥστε ὄχι μόνον μέ τά χεῖλη μου, ἀλλά καί μέ τήν καρδίαν μου νά ὑμνῶ καί δοξάζω τό ἅγιον Ὄνομά Σου.

Παπα - Δημήτρης Γκαγκαστάθης

✘ Τό κακό, ἀγαπητοί, προέρχεται ἀπό ἐμᾶς καί ὄχι ἀπό τούς ἄλλους.

✘ Ἄν ἀκολουθήσουμε σταθερά τήν ὠραία καί βασιλική ὁδὸ τῆς ἀγάπης πρὸς ὅλους, τῆς ἀλληλοβοηθείας καί γενικά τῆς ἀρετῆς, τότε ὁ Χριστός θα εἶναι παρῶν μέσα μας.

✘ Κάτι πού πρέπει νά ἐπιδιώκῃ ὁ κάθε Χριστιανός εἶναι ἡ πραότης, πού τελικά σημαίνει ταπεινῶσι καί εἰρηνική διάθεσι.

Ἱερομόναχος Σίμων Ἀρβανίτης

✘ Νά μή διατάζετε. Νά μή ντρέπεσθε. Ὅ, τι κι ἂν κάνατε, καί τήν πιό μεγάλη ἁμαρτία ἀκόμα, ὁ Πνευματικός ἔχει τήν ἐξουσία ἀπό τόν ἴδιο τόν Δεσπότη Χριστό καί τούς Ἀποστόλους νά σᾶς συγχωρήσῃ μέ τό πετραχίλι του.

Γέρων Ἰάκωβος Τσαλίκης

✘ Ὁ λόγος καί ὁ σκοπός γιά τόν ὁποῖο ὑπάρχει καί ζεῖ ὁ ἄνθρωπος στή γῆ εἶναι νά ὁμοιωθῆ πρὸς τόν Χριστό. Καί θά τό πετύχῃ αὐτό ὅταν θά προσβλέπῃ στόν Χριστό ὡς τό τέλειο παράδειγμα καί θά ζῆ καί θά πολιτεύεται σύμφωνα μέ τούς λόγους Του καί τίς ἐντολές Του.

✘ Πρέπει νά γνωρίζῃ ὁ ἄνθρωπος ὅτι ὁ Θεός δέν ἐπιτρέπει μεγαλύτερες θλίψεις ἀπό ὅ, τι μπορεί νά ὑποφέρῃ καί αὐτό θά τοῦ δῖνῃ μεγάλο θάρρος. Ἡ γνώσι αὐτῆ τόν καθιστᾷ ἀνδρεῖο, καρτερικό καί μεγαλόψυχο, διότι ἐμβάλλει στήν ψυχῆ του τήν πεποίθησι ὅτι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἀπό ἀγάπη ἐπιτρέπει τίς θλίψεις, ἐξάπαντος θά τόν βοηθήσῃ γιά νά ἀπαλλαγῆ ἀπό αὐτές, ἀποκομίζοντας μεγάλη ὠφέλεια.

Γέρων Εὐσέβιος Ματθόπουλος

Χριστός γεννᾶται. Καί αἱ ὄσπιγγες καί αἱ βρονταί καί αἱ ἀστραπαί δέν κροτοῦν οὐδέ ἀντηχοῦν τώρα, ὅπως ἄλλοτε ἐν τῷ Σινᾷ, ὅταν ὁ Θεός κατέβη ἐν γνώφῳ εἰς τό ὄρος...

Χριστός γεννᾶται.

Καί τό πνεῦμα, τό μέγα καί κραταιόν, ἡ πνοή τοῦ ἀνέμου ἡ ἰσχυρά ἡ διαλύουσα ὄρη καί συντρίβουσα πέτρας καί ὁ συσσεισμός καί τό πῦρ δέν ἐπιφαίνονται τώρα, ὅπως ἄλλοτε εἰς τό Χωρήθ, ὅταν ὁ Θεός ἐν φωνῇ αὔρας λεπτῆς ἐνεφανίζετο εἰς τόν Ἥλιαν.

Χριστός γεννᾶται. Ὁ Θεός καταβαίνει εἰς τήν γῆν. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ σαρκοῦται καί ἐκ Παρθένου γυναικός

δι' Αὐτόν καί τήν μητέρα Αὐτοῦ ἔστω καί πενιχρόν τι δωμάτιον διά νά χρησιμεύσῃ ὡς πτωχός θάλαμος τοκετοῦ κατά τήν γέννησιν Αὐτοῦ. Ἄλλ' οὔτε καί κλίνη τις ἤ στρωμνὴ εὐρίσκειται διά νά ἀνακλιθῇ ἀνέτως καί θερμανθῇ ὁ σαρκοθεῖς καί πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐξωμοιωθεῖς πλούσιος ἐν ἐλέει Θεός. Ἐν σπήλαιον καί μίαν φάτην,

ἰδοῦ τί παρέχει ἡ γῆ διά νά φιλοξενήσῃ Ἐκεῖνον, Ὅστις τήν ἐποίησεν καί ὁ Ὅποιος τώρα ζητεῖ στέγην καί κατάλυμα εἰς αὐτήν!

Χριστός γεννᾶται. Γεννᾶται διά νά πλουτίσῃ τήν γῆν καί τῆς παραβάσεως πτωχεύσασαν καί ταπεινωθείσαν

ΔΕΥΤΕ

ΤΑΠΕΙΝΩΘΩΜΕΝ

προσλαμβάνει σάρκα ἀνθρωπίνην. Καί ὁμως, εἰς τόν περιωρισμένον καί ταπεινόν ἐκεῖνον χώρον, ὅπου λαμβάνει χώραν ἡ γέννησίς Του, τίποτε τό ἐξαιρετικόν καί ἔκτακτον δέν σημειοῦται. Ἐάν δέ ἔλειπε καί ἡ οὐρανία ἐκεῖνη ὄπτασία τῆς ἀγγελικῆς στρατιάς, τῆς ἀναμελψάσης τόν αἰώνιον ὕμνον "Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ...", τῆς ὁποίας ὀλίγοι τινές ταπεινοὶ ποιμένες ὑπῆρξαν μάρτυρες, τό ἐξάισιον αὐτό γεγονός τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος θά παρήρχετο ἀπαρατήρητος ἐντελῶς.

Χριστός γεννᾶται. Ἴδετέ Τον! Ἐχει ὅλην τήν ἀδυναμίαν καί ταπεινώσιν καί ἀσθένειαν, τήν ὁποῖαν καί πάντες οἱ γεννητοὶ τῶν ἀνθρώπων. Νήπιον ἀδύνατον καί κλαυθμυρίζον, ἔχων ἀνάγκην νά περιτυλιχθῇ ἐγκαίρως ἐντός σπαργάνων καί νά τύχῃ τῆς μητρικῆς περιθάλψεως καί διατροφῆς! Καί ὅταν κάποιος συλλογισθῇ, ὅτι ὁ ἀριγέννητος αὐτός εἶναι ὁ **Παλιός τῶν ἡμερῶν**, τόν Ὅποιον εἶδε Δανιὴλ ὁ Προφήτης ἐρχόμενον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· ὅταν σκεφθῇ ὅτι τό σπαργανούμενον αὐτό βρέφος εἶναι Ἐκεῖνος, Ὅστις ἐσπαργάνωσεν ὁμίχλην τήν θάλασσαν (Ἰώβ 38: 9)· ὅταν ἐνθυμηθῇ, ὅτι αὐτός ὁ ἔχων ἀνάγκην νά θηλάσῃ τό γάλα μιᾶς ταπεινῆς παρθένου καί νά τύχῃ τῶν ἀμέσων περιθάλψεων αὐτῆς, εἶναι Ἐκεῖνος, Οὐπίνος ἡ ἀρχὴ εἶναι αἰωνία, ἡ δὲ προσταγὴ ἐστερέωσεν πᾶσαν τήν δύναμιν τῆς γῆς καί τοῦ οὐρανοῦ, σείεται ὁ νοῦς του καί καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀπορίας καί ἰλιγγίου.

Χριστός γεννᾶται. Ἴδετέ Τον. Δέν ταπεινοῦται ἁπλῶς ὡς εἰς ἐκ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὡς ὁ ταπεινότερος καί μικρότερος μεταξὺ αὐτῶν. Δέν εὐρίσκειται

φύσιν ἡμῶν. Καί ἀναδέχεται λοιπὸν ὀλόκληρον τήν πτωχείαν μας καί συγκαταβαίνει εἰς ὄλον τό βάθος τῆς ταπεινώσεώς μας. Θά διέλθῃ ἕνα βίον στερησῶν καί πτωχείας καί ἀφανείας. Θά πλουτίσῃ καί θά χορτάσῃ καί θά παρηγορῇ καί θά εὐεργετῇ τοὺς πάντας. Ἐν τούτοις Αὐτός δέν θά ἔχῃ πού νά κλινῇ τήν κεφαλὴν. Εἰς τὰς τελευταίας του δὲ στιγμὰς θά εὐερεθῇ μονώτατος καί ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ ὅλους μέσα εἰς ἕναν ὠκεανὸν θλίψεως καί ὀδύνης πολλῆς. Ὅποιος τις θά εἶναι ὀλόκληρος ὁ βίος Του, τοιαύτη λοιπὸν εἶναι καί ἡ γέννησίς Του. Ταπεινὴ, ἀφανής, συνδεδεμένη μὲ τήν πτωχείαν καί συντροφευμένη μὲ τήν στέρσιν.

Χριστός γεννᾶται. Ἴδετε, Χριστιανοί, ποῖον παράδειγμα μᾶς δίδει ὁ Λυτρωτῆς μας καί ὁ Σωτῆρ μας. Τό ὕψος καί τό μεγαλεῖον δέν τό ἔθεσεν εἰς τὰ ἀνάκτορα καί τὰ πλοῦτη καί εἰς τήν λαμπρότητα καί εἰς τήν ἰσχύν τῆς παρουσίας ματαίας ζωῆς. Ἐγεννήθη ἐν ταπεινώσει καί ἐζήσεν ἐν ταπεινώσει. Ἐκεῖνος ἀκριβῶς, εἰς τόν Ὅποιον ἀποκλειστικῶς ἀνήκει πᾶν δικαίωμα ἐπὶ τῆς τιμῆς καί ἐπὶ τῆς δόξης καί ἐπὶ τῆς εὐμαρείας τῆς ζωῆς.

Θέλομεν νά εἴμεθα ὁπαδοὶ Του; Ἄς Τόν ἀκολουθήσωμεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ταπεινώσεως, τήν ὁποῖαν Αὐτός ἐχάραξε καί ἐβάδισε, βέβαιοι, ὅτι θά καταντήσωμεν δι' αὐτῆς εἰς τό ἐνδοξον τέρμα, εἰς τό ὅποιον καί Ἐκεῖνος πρῶτος πάντων ἐφθασε.

Ἐλεημοσύνη χωρίς ὄρια

Ἀπο
το
γεροντικό

Ο Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων ἦταν κατ' ἐξοχήν ἐλεήμων καὶ πολὺ ταπεινός, ὅσο κανεὶς ἄλλος. Ὄχι μόνο στά λόγια καὶ στίς πράξεις, ἀλλὰ καὶ στήν ἐνδυμασία καὶ τῆ διατροφή ἦταν πολὺ ἀπλό καὶ φτωχικό. Μπήκε κάποτε στό κελλί του ἕνας ἄρχοντας. Εἶδε ὅτι πάνω στό στρώμα του δέν εἶχε τίποτε ἄλλο, παρά μόνο ἕνα παλιό σκέπασμα, κατασκισμένο καὶ ἄχρηστο. Τὸν λυπήθηκε ὁ ἄρχοντας καὶ τοῦ ἀγόρασε ἕνα πανάκριβο πάπλωμα πού τοῦ τό ἔστειλε, παρακαλώντας τον νά τό δεχτῆ γιά τὴν ἀγάπη του.

Τὸ ἀποδέχτηκε ὁ Ἅγιος γιά τὴν εὐλάβεια τοῦ ἀνθρώπου. Τῆ νύχτα ὅμως, ὅταν σκεπάστηκε, δέν μπορούσε νά κοιμηθῆ. Ἄρχισε λοιπὸν νά κατηγορῆ τὸν ἑαυτὸ του λέγοντας αὐτά, ὅπως μαρτυροῦσε ὁ ὑπῆρέτης του: " Ἀλλοίμονο σέ μένα τὸν ἄθλιο! Πῶς ἔχω τόσο πολῦτιμο σκέπασμα στό στρώμα μου; Οἱ Χριστιανοὶ ἀδελφοί μου βρίσκονται ὀλόγυμνοι καὶ πεινασμένοι στίς πλατεῖες τῆς πόλης. Ἀλλοίμονο σέ μένα τὸν ταλαίπωρο! Πόσοι θέλουν νά χορτάσουν, ὅπως ὁ φτωχὸς Λάζαρος, ἀπὸ τὰ ψίχουλα τῆς τραπέζης μου! Πόσοι ξένοι καὶ παρεπίδημοὶ βρίσκονται στήν πόλι αὐτῆ πεινασμένοι καὶ διψασμένοι καὶ δέν ἔχουν " πού τὴν κεφαλὴν κλίνει ". Καὶ σύ, ταλαίπωρε Ἰωάννη, πού εἶσαι ἀνθρωπος τῆς μετανοίας, πίνεις κρασί καὶ τρώγεις καλά ψάρια. Ἐχεις ὅλες τίς ἀναπαύσεις καὶ ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά σκεπάστηκες καὶ μέ ρούχο τόσο πολῦτιμο; Ἀληθινά, γνώριζε ὅτι μέ τόση ἀπόλαυσι καὶ πολυτέλεια δέν πηγαίνεις στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἀλλὰ μάλιστα θά ἀκούσης τὴν φοβερὴ ἐκείνη φωνὴ πού ἄκουσε ὁ ἄσπλαχνος πλούσιος: " Μνήσθητι τέκνον ὅτι ἀπέλαβες σύ τὰ ἀγαθὰ ἐν τῇ ζωῇ σου". Ἐνῶ οἱ φτωχοὶ πού ὑποφέρουν στήν ζωὴ αὐτῆ θά ἔχουν αἰώνια παρηγοριά. Εὐλογητός ὁ Θεός, νά μὴ σκεπασθῶ πιά μέ τέτοιο πολῦτιμο ρούχο, ἀλλὰ μέ τὴν τιμὴ πού ἀξίζει, νά ντυθοῦν οἱ φτωχοὶ καὶ ἄποροι ἀδελφοί μου".

Τὸ πρῶτο ἔστειλε τὸ πανάκριβο δῶρο στήν ἀγορά καὶ μέ τὴν πληρωμὴ του ἔντυσε ἑκατὸ φτωχοὺς. Συμπωματικά τὸ ἀγόρασε πάλι ὁ ἄρχοντας πού τοῦ τό εἶχε χαρίσει. Θαυμάζοντας τὴν ἀφιλοκέρδεια τοῦ Ἁγίου, τοῦ τό ξαναστέλνει παρακαλώντας τον νά τό δεχτῆ γιά τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου. Ὁ φιλόπτωχος Ἰωάννης ὅμως τό πούλησε πάλι καὶ ἔντυσε ἄλλους ἑκατὸ φτωχοὺς. Αὐτὸ ἐγίνε καὶ ξανάγινε πολλές φορές ὥσπου κάποτε συναντήθηκαν μέ τὸν ἄρχοντα ἐκεῖνον. Ὁ Ἅγιος μόλις τὸν εἶδε μειδίασε, καὶ τοῦ εἶπε: " Γιά νά δοῦμε ποιὸς θά νικηθῆ ἀπὸ τοὺς δυὸ μας! Ἐγὼ νά τό πουλῶ ἢ εὐὸ νά τό ἀγοράζης καὶ νά μου τό στέλνης ".

Ενας γέρος Ἐρημίτης ἔπασε σέ ὀκνηρία, παραμέλησε τὰ καθήκοντά του καὶ κοντά σ' ἄλλα κακὰ ἀπόκτησε τὴ συνήθεια νά πίνη καὶ νά μεθᾶ. Ὅλη μέρα ἐπλεκε πανέρια στήν καλύβα του. Μόλις βράδιαζε ὅμως, κατέβαινε στό πιό κοντινὸ χωριό, ἔδινε τὸ ἐργόχειρό του καὶ καθόταν ὡς τὸ πρῶτο στό καπηλειό.

Κάποτε ἕνας νέος ἀπὸ ξένο τόπο πῆγε στὸν Ἐρημίτη καὶ τοῦ ζήτησε νά τὸν κἀνῆ Μοναχὸ καὶ νά τὸν κρατήσῃ στήν ὑποταγὴ του. Ὁ ὀκνηρὸς Γέροντας δέν δίστασε, κράτησε τὸν νέο καὶ τὸν ἔμαθε νά πλέκη κι' αὐτὸς πανέρια. Ἐτσι θά εἶχε περισσότερο νά ξοδεύῃ στό καταραμένο ποτό. Ἄρχισε νά πίνη διπλᾶ ἀπὸ πρὶν καὶ νά σπαταλᾶ ἀλύπητα τὸν κόπο τοῦ Ἀδελφοῦ. Τὸ πρῶτο ἔφτανε παραπατώντας στήν καλύβα του, φέρνοντας στό ταγάρι του ἕνα ξεροκόμματο γιά τὸν δυστυχῆ ὑποτακτικὸ του.

Τρία ὀλόκληρα χρόνια πέρασαν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ὁ Ἀδελφὸς περνοῦσε μεγάλες στερήσεις, ψωμί δέν χόρταινε καὶ τὰ ρούχα του ἐπεφταν κουρέλια ἀπὸ πάνω του. Ὑπόμεινε ὅμως ἀγόγγυστα καὶ ποτὲ δέν παραπονέθηκε στὸν Γέροντά του. Κάποτε ὅμως τὸν πολέμησε ὁ λογισμὸς.

- Τί ὠφελήθηκα ἀπὸ τὸν ἀνθρωπο αὐτό; συλλογιζόταν. Ἐσοδεύει ἄσπλαχνα τὸν κόπο μου κι ἐγὼ κοντεύω νά πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα. Τί κάθομαι λοιπὸν καὶ δέ φεύγω ἀπὸ ἐδῶ;

Μ' ὄλο πού τό δίκιο ἦταν μέ τό μέρος του, ἀντιστεκόταν μέ γενναϊότητα.

- Πού θά πᾶς; ἔλεγε στὸν ἑαυτὸ του. Δέν ἔδωσες ὑπόσχεσι στὸν Κύριό σου, πῶς θά ὑπομένης ὅλους τοὺς πειρασμούς;

Καθὼς ἀγωνιζόταν ἔτσι, παρουσιάστηκε μπροστά του Ἄγγελος, σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεό, νά τοῦ φέρῃ χαρμόσυνο μήνυμα.

- Μὴ φεύγης, Ἀδελφέ. Αὔριο θά ἔλθῃ ἕνα τάγμα ἀπὸ μᾶς γιά νά σέ παραλάβῃ.

Τὴν ἄλλη μέρα εἶπε στὸν Γέροντά του ὁ ὑποτακτικὸς:

- Μὴ φύγης ἀπόψε ἀπὸ τό Κελλί, Ἀββᾶ, γιατί θά ἔλθουν ἐκεῖνοι πού θά μέ παραλάβουν.

Ὁ γερο - Ἐρημίτης ὑποσχέθηκε, μὰ σάν ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ πιο- τοῦ, δέν ἦταν τίποτε ἱκανὸ νά τὸν συγκρατήσῃ. Ὑστερα, δέν εἶχε πολυπιστέψει τὰ λόγια τοῦ ὑποτακτικοῦ του.

- Δέν θά ἔλθουν σήμερα, μοῦ φαίνεται. Δέν βλέπεις πῶς ἀργοῦνε; Ἴσως νά ἄλλαξαν γνώμη, τοῦ εἶπε περιπαιχτικά καὶ πῆγε πρὸς τὴν πόρτα.

- Ὡ, νά, ἔρχονται Ἀββᾶ, φώναξε μέ χαρὰ ὁ νέος. Καθὼς ἔλεγε αὐτά, σταύρωσε τὰ χέρια στό στήθος καὶ παρέδωσε τὴν ψυχὴ του.

Ο γερο - Ἐρημίτης ἔμεινε πολλὴ ὥρα σαστισμένος ἀπ' αὐτὸ τό ξαφνικό. Ὑστερα ἤλθε σέ συναισθησι καὶ, θρηνώντας πικρά γιά τὴν κατάστασί του, ἔλεγε στὸν ὑποτακτικὸ του, σάν νά τὸν εἶχε ζωντανὸ μπροστά του:

- Ἀλλοίμονο σέ μένα τὸν δυστυχῆ, πού γέρασα στήν ὀκνηρία. Ἐσὺ, παιδί μου, γιά μικρὴ ὑπομονὴ ἔσωσες τὴν ψυχὴ σου.

Μὰ ἀπὸ τότε ἔκοψε μέ μιᾶς τὴν κακὴ συνήθεια κι ἔβαλε ἀρχὴ νά περάσῃ μέ σωφροσύνη καὶ ἐπιμέλεια τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του.

Ο Γερο - ΑΒΒΑΚΟΥΜ

Το 1979 άνεπαύθη ο Γερο - Αββακούμ, ο οποίος έμεινε στην Ίερά Μονή της Λαύρας και είχε το χάρισμα να αποστηθίζει ολόκληρα κεφάλαια από την Άγία Γραφή. Παλιά άσκητευσ στην έρημο της Βίγλας, άλλ' ένα περιστατικό τον έκανε να φύγει κατατρομαγμένος για την Λαύρα, όπου έμεινε μέχρι τις τελευταίες μέρες που πλησίαζε πιά να φύγει για την αληθινή ζωή.

Μιά μέρα λοιπόν, τότε που βρισκόταν στην Βίγλα ο Γερο - Αββακούμ, ενώ έκανε κομποσχοίνι επάνω σ' έναν βράχο, του παρουσιάστηκε ξαφνικά ο Διάβολος ως "Άγγελος φωτός" και του λέει:

- Αββακούμ, Αββακούμ, ο Θεός με έστειλε να σε πάρω στον Παράδεισο, γιατί έγινες πιά "Άγγελος" άντε να πετάξουμε.

Ο Γερο - Αββακούμ τάχασε και φοβισμένος του απάντησε:

- Πώς να πετάξω; Έσύ έχεις φτερά και πετάς.

Και ο δῆθεν Άγγελος του λέει:

- Και έσύ, Αββακούμ, έχεις φτερά, έγινες Άγγελος, αλλά δέν τά βλέπεις.

Τότε ο Γερο - Αββακούμ έκανε ταπεινά τόν Σταυρό του και είπε:

- Παναγία μου, τί είμαι έγώ για να πετάξω;

Δέν πρόλαβε να τελειώσει τά ταπεινά λόγια του και βλέπει εκείνον τόν δῆθεν Άγγελο να μεταβάλλεται απότομα σέ μαύρο αλλόκοτο κατσίκι μέ φτερά σάν τῆς νυχτερίδας, να πετάγεται κάτω στόν γκρεμό πρός τή θάλασσα και να εξαφανίζεται.

Κατατρομαγμένος τότε ο Γερο - Αββακούμ και εύχαριστώντας τήν Παναγία, πού τόν προστάτεψε, γιατί θά τόν γκρέμιζε στο χάος ο πονηρός, πήγαινε στην Καλύβη του, παίρνει τόν τουρβά του και φεύγει για τήν Μονή της Λαύρας και κοινοβιάζει πλέον εκεί για μεγαλύτερη σιγουριά. Στο Άσκητήριό του μετά πήγαινε τρεις - τέσσερις φορές τόν χρόνο και έκανε Λειτουργίες και πάλι επέστρεφε στην Μονή της Λαύρας.

Οταν πλησίαζε πιά να κοιμηθῆ, είχε λάβει τήν πληροφορία και πήγε στο Άσκητήριό του, για να αφήση τά όστά του εκεί, στην Μετανοιά του, όπου είχε αφήσει και τίς σάρκες του, όταν ήταν νεώτερος, μέ τούς υπερφυσικούς άσκητικούς άγώνες πού έκανε, για να εξαυλωθῆ κάπως, όπως τό άπαιτεί τό Άγγελικό Σχήμα. Εκεί στην Βίγλα τόν επισκέπτονταν οί Πατέρες και τόν έβλεπαν πολύ χαρούμενο. Ένας Πατέρας μάλιστα άπορούσε γι αυτό και του είπε:

- Πολύ χαρούμενο σέ βλέπω, Γερο - Αββακούμ, ενώ κοντεύεις πιά να πεθάνης!

Ο Γερο - Αββακούμ απήντησε:

- Και γιατί να μήν είμαι χαρούμενος, Άδελφέ μου; Άφού άγωνίζομαι,

στηκα, όσο μπορούσα, από νέος μέ τήν Χάρι του Θεού, τώρα χαίρομαι πού θά πάω κοντά στόν Χριστό.

Έτσι χαρούμενοι φεύγουν οί καλοί άγωνιστάι του Χριστού!

ΜΙΣΘΟ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΙΕΣ ΟΤΑΝ ΤΙΣ ΥΠΟΜΕΝΟΥΜΕ

Κάποιοι Γέροντας πριν από λίγα χρόνια είχε ταλαιπωρηθῆ πολύ από τίς άρρώστιες και τελικά πέθανε, χωρίς να γογγύση καθόλου.

Μετά από λίγο διάστημα άρρώστησε και ο ύποτακτικός του και, επειδή δέν είχε ξαναάρρωστήσει, είχε πανικοβληθῆ και έτοιμάσθηκε να πάη στόν κόσμο σέ γιατρούς, για να θεραπευθῆ. Τό βράδι όμως βλέπει στόν ύπνο του τόν Γέροντά του και του λέει:

- Τέκνον μου, εάν θέλῃς, άκουσέ με και μήν πᾶς πουθενά: κάνε ύπομονή. Έγώ εδῶ δέν βρήκα καμιά ωφέλεια από τά έργα μου, μόνο ή άρρώστια μέ ωφέλησε. Μείνε λοιπόν στο Περιβόλι τῆς Παναγίας και κάνε λίγο ύπομονή στούς πόνους, και πολλή ωφέλεια θά βρῆ ή ψυχή σου.

Χάρηκε ο ύποτακτικός τότε, έλαβε θάρρος και έκανε ύπομονή. Στην συνέχεια, αισθανόταν πολλή χαρά μέσα από τούς πόνους, γιατί ο νοῦς του βρισκόταν κοντά στούς Άγίους Μάρτυρας και αγαλλόταν.

Γέρων Παΐσιος Έξνεπίδης

Αθωνική

πολιτεία

ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σίμων Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Αργυρώ Παχή

Άδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 3000 δρχ.

